

и очуканитѣ колѣна не болятъ. Слънчевитѣ лъчи отдавна бѣха позлатили високитѣ върхове, а ние чакахме още дълго да дойде до насъ тѣхната благодать. — Въ по-нискитѣ планински мѣста слънцето показва по-късно. Пъкъ и възкачването ни бѣше тѣй стоплило, та не чувствувахме ниската температура. Тукъ по стрѣмната снага на рида имаме отново срѣща съ нѣкои отъ нашитѣ другари останали въ монастира. Поискали да ни стигнатъ, за да дойдатъ на езерата. Когато ни приближиха, тѣ бѣха изтощени отъ бързото възкачване и ние знаехме, че дълго не ще изтраятъ, но не искаха да се върнатъ. Принудихме се да хвърлимъ нѣколко камъчета за увещание. Едва тогава слѣзоха надолу. Не мина и безъ подигравки. Едриятъ Крумъ, който въ други излети носѣше раницитѣ на двама-трима, сега гърмѣше съ своя гласъ: „тукъ не мога да нося себе си — васъ ли ще гледамъ, когато почнете да хленчите? Това не е разходка съ автомобилъ, тукъ крака се искатъ!“ Тѣй е — обадиха се мнозина, които вече разбраха, че и тѣхнитѣ крака не сж за рилскитѣ чукари.

Колкото се качваме по-нагоре, пѣтьтъ става по-мжченъ, но и изгледитѣ добиватъ по-широкъ просторъ. Ние се спираме често въ захласъ отъ величието на рилската природа и забравяме умората. Насреща ни е Бричеборъ, потъмнѣлъ цѣлъ отъ коронитѣ на вѣчно зеления боръ, по-надалечъ въ дѣсно сж заснѣженитѣ върхове на Мермеръ, а долу Рилската рѣка се извива като сребърна лента, проточена между огромни ридове. Нейния трѣсъкъ не стига до нашитѣ уши. Срѣдъ тази чудна и дива природа на една малка полянка край рѣката се очертава силуета на Рилския манастиръ съ неговитѣ непрестѣпни стени. Той стои като нѣкакъвъ